

Joana, la nostra bibliotecària

He escrit en nombroses ocasions sobre Joana Serret, sempre amb l'admiració deguda. Tanmateix, aquest cop és diferent, perquè és una mena

d'acomiadament —encara que ningú no vulga que ho siga del tot. Aquesta setmana, després de més de quaranta anys de servei exemplar,

Joana es jubila com a directora de la Biblioteca Sebastià Juan Arbó d'Amposta. Ho fa deixant enrere una obra immensa, feta sense escarafalls, feta de constància i amor, com les bones novel·les, aquelles que no criden però et canvien.

Tothora serà la bibliotecària. No una bibliotecària qualsevol, sinó la bibliotecària, amb article determinat. Perquè Joana ha sigut molt més que una gestora de llibres: ha sigut la guardiana d'una cultura que ha florit a la vora del riu i ha enfilat riba amunt, fins a fer de les Terres de l'Ebre/Matarranya/Maestrat un territori literari amb veu pròpia.

Sebastià Juan Arbó, el gran cronista del Delta, estaria orgullós de veure com la biblioteca que porta el seu nom s'ha convertit en una casa de paraules, una mena de masia de la literatura on tothom ha trobat aixopluc. Si ell va immortalitzar els silencis de la terra, Joana ha fet parlar els llibres, i amb ells els escriptors, els xiquets, els joves, els iaies, els mestres, els lectors. Ha teixit cultura llibresca com qui fa un tapís de fils diversos però amb una sola ànima.

Els versos de Gerard Vergés o Maria-Mercè Marçal han passat pels clubs de lectura com brases que encenen cors. Però si hi ha un vers que em ve avui al pensament és de Vicent Andrés Estellés, que podria haver estat escrit per a ella:

"Hi ha gent a qui no cal que la cri-

den: ja hi és."

Quan entres a la biblioteca veus la imatge de la Joana, mai discreta, sempre ben abillada. Gràcies a ella, la literatura ebreca ha deixat de ser perifèrica per esdevenir central. Les Jornades de les Lletres Ebreques, celebrades cada octubre, han estat el cor bategant d'aquest miracle. En aquell cap de setmana llarg i intens, la biblioteca s'omple d'autors, editors, estudiosos, lectors, joves promeses i mestres veterans. És un llibre viu, compartit entre companys de tinta i d'ànima, d'on surten cada any projectes nous i amistats duradores.

Remembrarem Francesca Aliern, l'escriptora de capçalera del centre, Jesús M. Tibau, Rafel Haro, Montse Boldú, Montse Pallarés... Tots han trobat en aquell espai no només un escenari, sinó una llar d'acollida. I entre tants noms, cal recordar el mateix Vergés, que ens deixava dit:

"Aquí, si busqueu una pàtria, serà la paraula".

I això és el que Joana ha sabut oferir: una pàtria de paraules, sense fronteres, oberta com un llibre obert.

La seua tasca no s'ha limitat a la literatura. Durant l'any, la biblioteca ha acollit de tot: revetlles de Sant Jordi, fins i tot de sant Pere, presentacions, contacontes, tallers, debats, celebracions, lectures dramatitzades, homenatges, jornades esco-

Emigdi Subirats
escriptor

lars... Sempre amb aquell tracte humà, dolç i proper, que fa sentir tothom escoltat, valorat, únic. La Joana ha fet de l'ofici de bibliotecària una forma d'humanisme actiu, una militància callada però constant, com la pluja fina que fa créixer els sembrats.

Ara, que s'acomiada de les prestatgeries, sabem que el seu llegat no cabrà mai dins cap catàleg. Serà a les obres que han nascut sota la seva mirada, a les vocacions que ha despertat, a les lectures que ha recomanat amb passió, a cada xiquet que ha après a estimar els llibres per culpa seua.

Per tot això, no és un final: és un capítol nou. Joana Serret deixa un espai que ningú podrà omplir del tot, però també una empremta que ningú podrà esborrar. Ella és la prova que una sola persona pot fer cultura i país des d'una biblioteca. Això, com deia el mateix Vergés, és fer eternitat:

I tu Joana, per molts i moltes, ets eterna.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

By jokin
THO DIUEN ELS PETITS COORSARIS